

IX Efterskrift

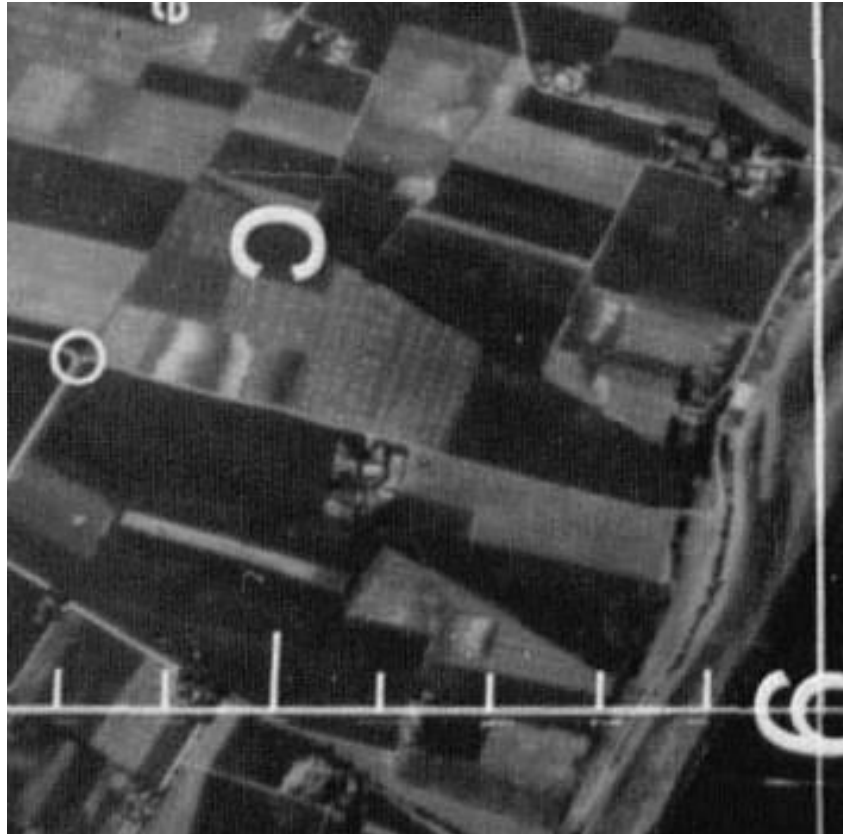

Foto optaget af det tyske Luftwaffe før II verdenskrig.
Til højre ses kysten - i midten Lemgård

Beboerne

I foreningens 50-årige historie er der ifølge de bevarede medlemslister omkring 150 grundejere, der har været bosat ved i området fra 1960-2010. Diverse andre kilder antyder, at tallet er højere - måske helt op til 200 - dertil kommer udlejning.

De fleste grundejere har familie, så med ægtefæller og børn kommer vi tæt på 700 personer, som har levet deres liv ved 'Sol, Strand og Sand' fra 1960 - 2010.

Medlemslisterne viser, at de alle kommer fra nærområdet og Københavns-området. Kun to grundejere har haft behov for at krydse havet for at komme til sommerhuset.

Otte formænd

- Willy A.R. Christiansen
- Arent Espenheim
- Curt Eng
- Mette Aabye
- Bent Aagaard
- Lena Dalitz
- Jens Larsen
- Jarl Lykke (formand fra 2010)

har stået i spidsen for foreningen

og fire vinteropsynsmænd

- Carlo Christensen
- Emil Worm
- Knud Engelbrecht
- Jan Clausen

har sørget for opsyn med husene.

Titlen på denne beretning

er Lod nr. 13. Den er valgt fordi tallet 13 på forunderlig - og tilfældig - vis går gennem hele foreningens historie.

- 13 var det lod, som unge Jens Hansen trak ved fordelingen af jordlodder.
- 13 er det matrikelnummer, som Lemgaarden senere tildeles.
- 13 indgår som følge heraf i alle matrikelnumre i grundejerforeningens område.
- 13 er nummeret på den parcel, som en af de første og nu afdøde grundejer erhverver i 1960.
- 13 (Bautavej) er denne skribents adresse.

Forsidebilledet på denne beretning

Tidsmåleren er fundet af Hans Nielsen Jensen i 1876 på Lemgaardens kystareal. Tidsmåleren antages at være fra et skibsforslis ved den store stormflod i 1872, hvor et antal skibe strandede på kysten.

Fortsatte udfordringer

Som både tekst og billeder i denne beretning viser, er der sket store forandringer fra de første nybyggeres tæmning af vildmarken til nutidens mere velfriserede samfund.

En rød tråd i beretningen er, at grundejerne har et fællesskab og har fælles opgaver, som skal løses af fællesskabet.

Denne udfordring fordrer fælles indsigt, gensidig forståelse, indbyrdes dialog og løbende samarbejde - og behovet for dette bliver næppe mindre i fremtiden.

Vinteren 2009/2010